

Transskribering af podcasten

Hvorfor skal små børn på museum?

Deltagere i podcasten

Sarah Sander Laugesen:	Interviewer
Sidsel B. Kirk:	Undervisnings- og udviklingsansvarlig på Københavns Museum
Laura Sørensen:	Pædagog i daginstitutionen Voldparken i Husum
Benedicta Pécseli:	Forfatter og tidligere underviser på pædagoguddannelsen på Københavns professionshøjskole.

Transskribering

Sidsel Kirk:

Jeg var også lidt fanget i den der forestilling om, at pædagoger skal jo sørge for at tilgodese det lille barns helt basale behov. Og jeg havde den der forestilling om, at når man går i vuggestue, så skal man have noget at spise, og man skal have tryghed, og man skal have skifte ble, og man skal sove middagslur... og kan man så overhovedet også tage hen på et museum? Og det har jeg jo heldigvis fundet ud af, at det kan man sagtens. Og det er faktisk en rigtigt god idé.

[Lyd af lynlås, som åbnes. Lyde af kufferten, som pakkes ud, fortsætter, mens Laura Sørensen taler.]

Laura Sørensen:

Det er så min orange kuffert. Og i denne her kuffert er der... lad os lige se hvad der gemmer sig mere herovre. Der er denne her bog, der hedder "Jeg er arkæolog". Og der er en vest til hvert barn, og der er også to voksenveste, så pædagogerne også kan få vest på.

[Lydene fra kufferten stopper. Rolig klavermusik toner ind, og der er lyden af børn, der leger i baggrunden. Musikken og barnelydene fortsætter mens Sarah Sander Laugesen taler.]

Sarah Sander Laugesen:

Du lytter til "Ude efter viden". En podcast for Skoletjenesten om undervisning og pædagogik i eksterne læringsmiljøer. Hos Skoletjenesten driver og udvikler vi undervisningsmiljøer sammen med kulturinstitutioner. Og vi samler og udvikler viden og værktøjer, og deler det i for eksempel podcasts, som den du lytter til her. Vi håber, at du også elsker at blive klogere på, hvordan du gør børn klogere i mødet med kultur, natur og kunst. Lige fra de starter i dagtilbud, og til de afslutter en ungdomsuddannelse. For det er det, vi skal. Jeg hedder Sarah Sander Laugesen. Velkommen til "Ude efter viden".

[Musikken og barnelydene toner ud.]

I denne her udsendelse stiller vi spørgsmålet: "Hvorfor skal børn fra daginstitutioner på museum?". Og som vi skal høre om lidt, viser erfaringerne fra et afsluttet samarbejdsprojekt mellem Københavns Museum, daginstitutionen Voldparken i Husum og pædagoguddannelsen på Københavns Professionshøjskole, at både børn og voksne tager noget særligt med sig, når daginstitutioner besøger museer. Det drejer sig om særlige møder med arkæologiske genstande, nye lege, et fokuseret forældresamarbejde og nye fællesskaber mellem børnene og på tværs af tid.

Med mig i dag har jeg tre personer, som alle har været involveret i udviklingsprojektet "For gamle dage siden". Mine gæster er Sidsel Kirk, undervisnings- og udviklingsansvarlig på Københavns Museum, Laura Sørensen, pædagog og Benedicta Pécseli, tidligere underviser på pædagoguddannelsen på professionshøjskolen og forfatter til flere bøger om pædagogik.

Allerførst, Sidsel Kirk, vil du ikke starte med at forklare, hvad projektet gik ud på?

Sidsel Kirk:

Vi stod i en situation på Københavns Museum, hvor museet skulle lukkes ned, fordi vi skulle flytte til en ny adresse. Og så ville vi rigtig gerne invitere andre end os selv med ind i den proces at skabe et nyt museum. Og en af de nye tiltag vi gerne ville have, det var et åbent arkæologisk værksted. Og det ville vi særligt gerne lave, så det blev et godt sted for børn fra dagtilbud. Og derfor fandt vi sammen med pædagoguddannelsen her i København og fik etableret et samarbejde, som handlede om, at tre hold pædagogstuderende skulle hjælpe os med at tænke ind, hvordan vi kan skabe gode møder med små børn og arkæologi.

Sara Sander Laugesen:

Hvad udviklede I rent praktisk? Hvilke virkemidler fandt I frem til?

Sidsel Kirk:

Vi udviklede denne her orange kuffert, som blev sådan et slags mobilt museum, der kunne tage ud og være til stede ud i institutionerne ude hos børnene. Det er en kuffert, som på forskellige måde repræsenterer Københavns Museum og Københavns Museums arbejde med arkæologi. Blandt andet ved, at vi har nogle rigtige arkæologiske fund, som følger med denne her kuffert ud i institutionen. Og så er der forskellige andre ting i kufferten, som er med til at understøtte børnenes arbejde og børnenes lege med arkæologien. Da projektet blev afsluttet, da gik der så ganske kort tid, før vi kunne åbne det arkæologiske værksted, hvor vi så kunne bruge mange af de ting, som vi lærte og udviklede sammen med de studerende undervejs.

[Rolig klavermusik toner ind og toner ud igen kort efter.]

Sarah Sander Laugesen:

Når samtalen falder på, at vuggestue- og børnehavebørn skal på besøg på kulturhistoriske museer, kunst eller naturhistoriske museer, så kan jeg ikke tro andet, end at det løfter øjenbryn rundt omkring. Hvad havde I selv af overvejelser omkring at bringe den aldersgruppe ind og se noget så komplekst som arkæologi, inden I gik i gang?

For eksempel hos pædagogerne Laura Sørensen, hvad tænkte du?

Laura Sørensen:

Min leder, han kom til mig og spurgte: "Er det noget for dig?". Og så tænkte jeg... Arkæologi... øh... det lyder godt nok tørt. Det er noget med et museum og nogle glasmontrer, noget med at børnene skal være stille

og... men der var et informationsmøde, så jeg tænkte: "Ok, det kan jeg jo prøve. Og så kan det være, at det er noget, vi skal indgå i, og det kan også godt være det bliver for støvet."

Sarah Sander Laugesen:

Var det kun dig, der havde den frygt, at det ville blive støvet, inden I gik ind i det her samarbejde?

Laura Sørensen:

Det var den fordom jeg mødte op med til det første møde. Da jeg så kom tilbage og skulle sælge den til mine kolleger, så kunne jeg godt mærke sådan en vis skepsis. Hvor de tænkte: "Arkæologi... ok, altså... altså, nej." Det var virkelig noget, som flere tænkte... Det er jo ikke et emne, som vi på den måde har arbejdet meget med.

Sarah Sander Laugesen:

Hvad tænkte du i forhold til børnene? Om det var noget, de ville kunne håndtere at være afsted på?

Laura Sørensen:

Altså lige så snart jeg var med til det møde og blev præsenteret for denne her kuffert, som jo var utroligt håndgribelig, og hvor der var nogle materialer i, som jeg godt kunne se, hvordan det kunne præsenteres overfor børnene, så blev jeg egentlig ret tryk. Materialer er jo *lige* til at gå til. Så med det i hånden så var jeg ret sikker på, at det kunne vi godt få noget ud af sammen med børnene.

Sarah Sander Laugesen:

Benedicta Pécseli, hvilke tanker oplevede du fra pædagogstuderende og fra forskningsverden i forhold til så små børn inde på en kulturinstitution?

Benedicta Pécseli:

Der var modstand i forhold til det her projekt, både fra min ledelse, og fra mine kolleger og fra de pædagogstuderende. Og pædagogstuderende, de synes, at museer, det er sådan noget voksent noget. Det er noget støvet noget. Det er et dannelsesaspekt, som keder dem. For dem er dannelse et andet sted. Og det er helt i orden. Det er helt legitimt.

Kollegerne, de blev usikre, fordi de havde ikke valgte tekster. De havde ikke valgte undervisningsformer i forhold til det her emne. Men altså langsomt, på samme måde, så kunne de jo se, jamen der var sammenhæng mellem det her museumsprojekt, og det der stod i studieordningen. Det var direkte oversætteligt. Og det kunne de jo godt se. Og det var også direkte oversætteligt i forhold til det teori, som de... altså med deres respektive fag, skulle formidle. Så det er et arbejde med at bygge bro mellem det, der er kendt, og hvor man føler sig hjemme, og så det der er det nye. Og så underligt er det altså heller ikke med børn på museer. Det er det ikke.

Sarah Sander Laugesen:

Nej, det håber du vel ikke Sidsel. Hvad var din og museets frygt eller modstand i forhold til at arbejde med helt så små børn?

Sidsel Kirk:

Jamen, det her med at arbejde med vuggestuer, det var jo blandt andet det her, at vuggestuebørn ikke nødvendigvis har et sprog. Altså et... Eller de har et sprog, men de har ikke nødvendigvis et verbalt sprog.

Jeg var også lidt fanget i denne der forestilling om at, jamen pædagoger skal jo sørge for at tilgodese det lille barns helt basale behov. Og jeg havde den der forestilling om, at når man går i vuggestue, så skal man have noget at spise, og man skal have tryghed, og man skal have skifte ble, og man skal sove middagslur... og kan man så overhovedet også tage hen på et museum? Og det har jeg jo heldigvis fundet ud af, at det kan man sagtens. Og det er faktisk en rigtig god idé.

Børnehalebørn – der var min skepsis slet ikke så stor. Der var det her projekt jo drevet af et ønske om, at flere børnehalebørn skulle bruge Københavns Museum. Der er ikke nogen børn, som på noget tidspunkt har sagt, at børn og arkæologi sammen er en dårlig idé. Så det er jo hos de voksne. Og det er ikke kun fordi, det handler om museer eller handler om arkæologi. Men det er nok det her med, at børn synes som udgangspunkt, at nye ting er en god idé og en sjov idé. Og jeg har lært meget gennem mit samarbejde med pædagoger, som blandt andet Laura. Det her med at den voksnes engagement og begejstring er jo rigtig vigtig i forholdt til barnet.

[Rolig klavermusik toner ind og toner kort efter ud igen.]

Sarah Sander Laugesen:

Men det bringer os jo rigtigt fint hen til, det vi undersøger, og det er: "Hvorfor børn skal ud på besøg". Fordi én ting er, hvilke modstande I eller andre har haft for at komme afsted eller for at få besøg. Men hvad er det egentlig, der sker, når børnene er afsted på museum?

Laura Sørensen, hvordan går det her projekt så i gang for jer? Hvad er det første, I gør i børnehaven?

Laura Sørensen:

Jeg lånte denne her kuffert med hjem fra Københavns Museum. Og så startede vi ud med at læse... med at lægge faktisk kufferten op på bordet og åbne den og kigge, hvad er det, der er i denne her kuffert, og finde denne her flotte bog, der hedder "Jeg er arkæolog". Og den gennemgår faktisk ret fint arkæologens arbejde. Og så havde vi en snak omkring metroen, som de fleste børn jo kender. At metroen – hvordan havde man fået det der metrotog ned i jorden? Man havde gravet noget jord op, og i det jord havde man simpelt hen fundet nogle ting fra gamle dage. Og så pakkede vi jo ud fra kufferten.

[Lyd af Laura Sørensen, der knitrer med noget plastic fra kufferten.]

De her rigtigt fine fund. Og børnene havde handsker på, og kiggede på de her fine ting. Vi talte om, hvor... hvem har mon haft de her ting, og hvor kommer de fra? Først kiggede vi på de fund, der var lavet, og så lavede vi vores egen udgravning. Vi havde nemlig et nedlagt fritidshjem ved siden af, som havde efterladt en ret stor sandkasse fyldt med sand. Og der havde vi været på loppemarked i weekenden og fundet gamle mønter og små bitte porcelænskopper, som vi havde gravet ned. Så vi legede arkæolog-leg. Og lykken var jo stor, når børnene fandt de der gamle 1-ører og 2-ører, som vi havde en hel kæmpe kasse af. Så der var god mulighed for, at alle fandt noget. Vi lagde tingene i fund-poser, og registrerede hvornår de var fundet. Og børnene skrev deres egne navne på de der poser. Og så gik vi tilbage og lavede fine tegninger, som kom op at hænge på de der bare vægge. Så vi endte med at have en væg, der var fyldt med tegninger af fund, som vi havde gjort.

Sarah Sander Laugesen:

Benedicta, nu fortæller Laura om børnenes egne arkæologi-lege med blandt andet udgravninger og fund. Hvad siger de pædagogstuderende om små børns forhold til fortiden og deres tidsfornemmelse, sådan mere generelt?

Benedicta Pécseli:

Der er forskellige anekdoter om, hvordan børnene får deres tidsfornemmelse. En af dem var nogle børn, der havde fået den idé, at de skulle nu efterlade noget i en tidskapsel til dem, der kommer efter dem. Så de fandt nogle ting fra deres gemmer. De lavede nogle fine tegninger. Der var et eller anden, der havde værdis for dem. Og det kom ned i denne her kasse, og børnene gravede under stor opmærksomhed og stor aktivitet kassen ned et sted på legepladsen. Og den skulle så ligge der. Og så ville der komme nogle arkæologer og finde den og studere den og registrere den og alt det, som de havde lært under det her forløb. Og det, der så er så morsomt, er, at børnene kunne jo slet ikke vente på, at der kom nogle arkæologer. Så hver dag gik de ud til nedgravningsstedet og tjekkede. "Har der nu været nogen og finde det i nattens løb eller ej?". Så de efterspurgte sådan set arkæologerne.

Sarah Sander Laugesen:

Det er jo dejligt at blive efterspurgt, Sidsel Kirk, som arkæolog og som museum. Hvilken oplevelse havde du af børnene, når de kom på besøg, eller stadigvæk nu, når de kommer på besøg?

Sidsel Kirk:

Noget af det, som jeg synes, vi fandt ud af, at de her arkæologiske genstande kan, det var jo egentlig, at de arkæologiske genstande kan jo egentlig etablere nogle fællesskaber på tværs af tid. Nogle fællesskaber mellem de mennesker, som har forarbejdet det læder, som er blevet til de sko, som er i kufferten. Altså det her fællesskabet, mellem nogen der har været engang, om det så er for 300 år siden eller for 37 år siden eller 5000 år siden. Det er ikke så vigtigt. Men der har været nogen engang og gjort noget. Og der er nogle levn fra den tid og fra de aktiviteter og fra de fællesskaber, som så indgår i et fællesskab med børnene, når de besøger arkæologisk værksted her på Københavns Museum.

Og i det møde, der er der en hel masse... der bliver sat en hel masse ord på. Men der er også en masse andet til stede i rummet, som der ikke bliver sat ord på. Og som jeg heller ikke kan sætte ord på. Fordi det handler rigtigt meget om for eksempel det her med at røre noget materiale, som har ligget i jorden i mange år, og forholde sig til det. Eller at rense noget i vand og børste det fri for jord, og se hvad det er og undersøge de mønstre. Og det er også derfor, at vi med det her projekt og vores kuffert og det her med, at museet skulle ud og være i institutionerne, at det har været så vigtigt. Fordi når børnene kommer ind på et museum, vil det rigtigt tit være genstande, som er nøje udvalgt og kurrateret ind i en sammenhæng. Og det vil ofte være gemt bag glas og i montrere, hvilket er rigtig godt, fordi hvis det ikke er det, så kan vi ikke passe på det. Men det der med, i arkæologisk værksted og igennem mødet med kufferten at skabe de her direkte taktile møder, mellem noget der har været engang og børn, som er her nu, det har en ret stor værdi. Og det kræver også noget tid, og det kræver at blive udfoldet på alle mulige forskellige måder, sådan som vi har hørt Laura blandt andet gjorde ude i sin børnehave. Det kan noget andet end det, som et typisk traditionelt museumsbesøg kan. Og måske typisk den måde, som voksne har lært at man skal gå på museum på. Og det synes jeg er ret essentielt for vores læring her på Københavns Museum, ikke bare min, men også mine kolleger, som arbejder med andre ting. Det her med, at man går på museum på mange forskellige måder. Og man går også på museum uden at kunne læse eller uden at kunne nå op til montren, så man kan kigge

ind. Og så må vi finde du af, hvad er det for nogle andre legitime måder, der er at gå på museum på. Og der synes jeg bare, det er vigtigt, det der med, at man kan ikke altid sætte ord på det, der sker. Det kan vi hverken som museumsfolk eller som pædagoger eller som børn. Og de der ordløse møder med historien, de har også en værdi.

Benedicta Pécseli:

Vi skal have fat i, at det her ikke bare er en opdragelse af pædagogstuderende og pædagoger og børn, men at det også handler om en opdragelse af museumsfolkene. Og museumsfolkene har nok overset, at børnene er meget kompetente museumsinspektører i deres eget liv. Måske sådan et projekt som det her, når det sådan bliver formidlet, kan give grobund for, at de der kuraterer, de der arbejder med kulturhistorien og værner om vores fortid, kan se, at børn er faktisk fantastiske samlere og meget bevidste samlere. Det kan godt være, at det er grene, og det er sten, og det er kapsler. Jeg har sådan en idé om, at et barn rummer en stor arkæologisk udgravning i sin vindjakke-lomme. Og de voksne skal lære at forstå og læse den vindjakke-lomme i stedet for bare at se det som snavs, eller noget der er skramlet sammen.

[Rolig klavermusik toner ind og toner kort efter ud igen.]

Sarah Sander Laugesen:

Laura Sørensen, hvad var din oplevelse efter sådan et museumsforløb? Har børnene noget med sig hjem?

Laura Sørensen:

Jeg oplevede, at de havde fået et nyt fællesskab omkring hele det arkæologi-tema. Og de legede pludselig nogle nye lege, hvor børnene ellers ofte cyklede rundt eller gyngede eller bagte sandkager, så legede de nu arkæolog-leg. "Laura, Laura, kom og se, vi leger arkæolog-leg". "Ej, må jeg se, hvad er det, I gør?". Nå men så var de ovre i sandkassen og havde gravet ting ned og skulle finde ting. Og det udviklede sig. Én siger: "Når jeg kommer hjem, så skal jeg lege arkæolog-leg". Jeg spørger "Hvordan, vil du gøre det?". "Jamen jeg gemmer mit legetøj, og så skal jeg finde det igen". En forælder kom også en morgen og sagde "Ej, vi skal altså lige sige tak for det der arkæolog-leg, I har lavet. Det har været så spændende, og vi har talt så meget om det herhjemme. Og nu skal vi også på museum". Så man kan se, virkelig, at det er noget, som børnene har taget til sig, og det har forvandlet sig.

Sarah Sander Laugesen:

Hvad med dig Sidsel, hvad er din oplevelse af, hvad børnene har taget med sig?

Sidsel Kirk:

Jamen dels, så kan man jo glæde sig rigtigt meget over, at netop forældre kommer og siger, at de skal tage på museum med deres børn. Noget af det, som jeg synes, er allervigtigst ved projektet, det er det her med, at det vi har lavet sammen med børnene, og de studerende lavede med børnene i deres praktikinstitutioner, også satte sit præg i børnenes leg, for eksempel. Og mit yndlingseksempel på det, det er en studerende, som beskriver, hvordan at nogle børn på hans institution, hvor han er i praktik, de plejer at være ude og jage løver ude på legepladsen. Men efter de har arbejdet med arkæologi, så er de arkæologer, der går rundt på legepladsen, for at lede efter løveskeletter. Og det gjorde mig bare rigtigt glad at læse det. Fordi, hvis vi kan lave noget på et museum, som kan være med til at stimulere børns leg, så synes jeg vi er nået rigtigt langt. Så er vi i virkeligheden nået endnu længere, end hvis vi får besøg af dem på museet.

Sarah Sander Laugesen:

Benedicta, når børnene leger... det lyder jo hyggeligt. Men hvorfor er det godt, at børnene tager noget med fra et møde med kulturinstitutioner med i deres leg?

Benedicta Pécseli:

Jeg foretrækker at sige, at leg er en måde at være i verden på. Det, der er så specielt for læring og udvikling, når vi ser på børn, det er, at børnene både *er* i verden men skal stille sig *uden for* den verden, de skal tilegne sig. Og der kan leg faktisk være et rigtigt godt begreb for at ramme lige præcis det, at børnene på den ene side er i verden og på den anden side, skal gøre verden fremmed og forstå den og tilegne sig den og kigge på den. Så når børn leger, at de er arkæologer, så er de både legende væsner, altså værende væsner. Men samtidig, så er de også nogen, der fremmedgør sig *fra* verden, ved at kigge på den som en arkæolog. Sådant som de har lært, at en arkæolog gør. Så for mig at se, så kan vi bruge begrebet "leg" til at forstå det forhold, at børn er i verden, men at de også forstår verden.

Sarah Sander Laugesen:

Så vil det sige, at når en pædagog kommer hjem fra en kulturinstitution og opdager, at børnene har taget en leg med sig fra kulturinstitutionen, så er kulturinstitutionen lykkedes med at nå barnet?

Benedicta Pécseli:

Ja, det kan man faktisk godt sige. At kulturinstitutionen har sat sig nogle spor, som i børnenes undersøgelse og væren i verden – undersøgelse af verden og væren i verden – bliver gjort til en del af barnets repertoire. Af barnets horisont. Af barnets vidensområde. Så pointen med det her, det er at jo flere steder, vi tager børn hen, jo større bliver deres horisont og jo større bliver deres repertoire. Men vi har igennem det her projekt haft mange lykkelige eksempler på indsigter og erkendelser, hvor børnene altså bliver til som levende væsner for sig selv og for pædagogerne. Og et af mine yndlingsseksempler på det, er et barn, der siger til den pædagogstuderende, efter de har gravet i sandkassen, at: "Nu har vi fået en gave fra fortiden. Nu må vi give en gave tilbage." Hvorefter at han graver noget ned, som har betydning for ham.

[Rolig klavermusik toner ind og toner kort efter ud igen.]

Sarah Sander Laugesen:

Så for at svare på spørgsmålet, som udsendelsen her har kredset om, så vil jeg bede jer alle tre om helt kort at opsummere, hvorfor I mener, at de helt små børn fra dagplejer, vuggestuer og børnehaver, skal ud af daginstitutionerne og møde en kulturinstitution. Jeg vil starte med dig, pædagog, Laura Sørensen. Hvorfor mener du, at børnene skal ud af daginstitutionen og på museum?

Laura Sørensen:

Det har jo vist sig at være en rigtigt, rigtigt spændende verden at komme ind på, hvor der står nogle faglige eksperter på det område, som har en spændende viden, som de kan formidle, og som vi kan tage med hjem og arbejde videre med. Så den vekselvirkning imellem kulturinstitutionen og børnehaven, det er dér, hvor man næsten fornemmer at 1+1 giver 3 nogle gange, ikke? Og kan åbne nogle døre, som man ikke selv som pædagog kan få åbnet. Det har vist sig at være rigtigt spændende univers, som har givet noget til børnegruppen, et nyt fællesskab at være sammen og at få udvidet lege-repertoire og interesse... også helt

ind i forældregruppen. Og også som pædagog og helt personligt også. I min fritid har jeg fået en helt ny interesse for arkæologi, som jeg ikke... ikke fordi jeg har været uinteresseret før, men jeg brænder ekstra meget for det nu. Så det synes jeg... det giver virkelig meget, hvis man tør prøve at hoppe ud i det, også selvom man tænker: "ah..."

Sarah Sander Laugesen:

Sidsel Bjerggaard Kirk. Ud fra et museumsfagligt perspektiv, hvad tænker du så, at helt små børn får ud af at møde en kulturinstitution?

Sidsel Kirk:

Jamen dels så sker der noget helt særligt i børnenes møde med museets genstandsfelt, og det er et særligt møde, som man både kan sætte nogle ord på, men som man også kan have rigtigt svært ved at indfange i ord, fordi det er noget, der sker i det særlige øjeblik, hvor børnene møder genstandene. Det skal vi give plads til og dyrke, det her... denne her mulighed for børn, for at komme hen nogle steder og få de her særlige oplevelser med gamle ting eller med kunstværker eller... hvad vi nu oplever på museet. Og så skal børn også møde museerne. Fordi museerne er for alle. Museerne i Danmark er ikke kun for dem, der kan læse, eller for dem, som er voksne. Det er også for dem, der er små, og som kommer med nogle andre vinkler på mødet. Og udover det så har vi som museum også rigtigt meget brug for børnenes tilgange til os, og det vi laver og deres blikke på for eksempel de genstande, vi udstiller, fordi det kan hjælpe os med hele tiden at være et relevant og et aktuelt sted. Ikke bare for børn men for alle mennesker, som kommer og besøger os.

Sarah Sander Laugesen:

Benedicta Pécseli. Som forfatter, som underviser på en pædagoguddannelse. Hvorfor skal så små børn ud og møde en kulturinstitution?

Benedicta Pécseli:

Jamen, børn er bare sjovere, havde jeg nær sagt. Der er jo det her opbyggelige projekt med børn i institutioner i en velfærdsstat, at vi skal danne børnene, men ikke mindst os alle sammen til at være gode, værdige medlemmer af et fællesskab.

[Rolig klavermusik toner ind og fortsætter, mens Sarah Sander Laugesen taler.]

Sarah Sander Laugesen:

Jeg vil lade alle de gode grunde stå som det sidste i denne her udsendelse. Tak til Sidsel Kirk, undervisnings- og udviklingsansvarlig på Københavns museum, Laura Sørensen, som er pædagog, og Benedicta Pécseli, forfatter og tidligere lektor på Københavns Professionshøjskole. Hvis du som pædagog, museumsansat, pædagogstuderende eller forælder, gerne vil vide mere om samarbejdet mellem institution og museum, så gå ind på skoletjenesten.dk. Du har lyttet til "Ude efter viden: Hvorfor skal daginstitutioner på museum?". Podcasten er tilrettelagt og produceret af Sarah Sander Laugesen for Skoletjenesten, videncenter for eksterne læringsmiljøer. Tak fordi du lyttede med.

[Rolig klavermusik toner ud.]